

[Udenrigsministeren]

reel uenighed. Men det, der sker ved forslag som disse, er, at man sammenkæder tingene på en måde, der utilsløret viser, at hensigten er at benytte ulandsbistanden til at drive politisk demonstrationsvirksomhed. Hermed krænker man – og det siger jeg i dyb alvor både til De Radikale og til Socialdemokratiet – noget helt fundamentalt i dansk bistandspolitisk tradition, og man risikerer også at slå skår i den brede politiske enighed, som dansk bistandspolitik traditionelt har kunnet bygge på.

Der er da givetvis forskel på, hvordan hr. Riishøj og jeg vurderer de politiske sammenhænge og årsagsforhold, ikke bare i Centralamerika, men i en lang række konfliktområder rundt om i verden. Forskellen i holdning og vurdering er nok betydelig mindre mellem mig og hr. Hans Hækkerup og fru Helle Degn og mellem mig og hr. Jørgen Estrup og hr. Niels Helveg Petersen. Visse nuanceforskelle er der vel nok, og det er da både rimeligt og naturligt, at vi fra tid til anden får lejlighed til at drøfte og markere disse. Det kan vi f.eks. gøre, når vi har udenrigspolitiske debatter her i Tinget. Kan det virkelig være meningen, at disse forskelle i politisk vurdering stik imod dansk tradition nu partout skal omsættes i en omlægning af bistandsindsatsen, når det ikke er sådan, at de bistandsformer, vi anvender i øjeblikket, ikke virker efter hensigten, at de projekter, der er i støbeskeen anses for uegnede, at der kan rettes den mindste kritik mod den humanitære bistand, det kommende nye frivilligprogram, multi-bi-bistanden eller den bistand, vi yder gennem EF? Der kan jo ikke kritiseres noget dér. Hvis det var sådan, at vi sagde, at vi ikke ville gøre noget som helst, kunne jeg forstå, at man kom rendende til os, men det gør vi jo.

Hvad er så formålet? Det er ene og alene at demonstrere en forskel i opfattelsen af, på hvilken måde Danmark bør markere sin holdning til den amerikanske administrations politik i Mellemamerika.

Når det gælder omsorgen for den fattige nicaraguanske landbefolkning, når det gælder ønsket om at forbedre kvindernes vilkår, når det gælder bestræbelserne på at løse flygtningeproblemerne, er der jo ingen forskel i opfattelsen, det fremgår klart og tydeligt af den gennemgang, jeg her har givet af regeringens faktiske politik. Og når det gælder omfanget af vores samlede bistandsengagement, viser de nøg-

ne tal, at vi gennem en meget kraftig vækst på nogle få år er nået op på et niveau, der ligger ganske tæt på det, som forslagsstillerne åbenbart mener er det ideelle.

Så er der som en slags prik over i'et i begge de to forslag en opfordring til regeringen om at oprette en dansk diplomatisk repræsentation i Managua, Nicaragua. Også her synes jeg, der er grund til at mane til eftertanke, måske ikke så meget på grund af forslagets konkrete indhold som ud fra rent principielle hensyn. Det er klart, at regeringen foretager en løbende afvejning af, hvor det ud fra politiske, økonomiske, handelsmæssige, bistandspolitiske, konsulære og en lang række andre hensyn og interesser er rigtigt at placere danske repræsentationer i udlandet. Det medfører fra tid til anden, at vi nedlægger en post eller opretter en ny post et eller andet sted ude i verden, og i en tid, hvor det har været nødvendigt at udvise den yderste sparsommelighed med de administrative ressourcer, er der en række lande, hvori vi fra dansk side med beklagelse har måttet nedprioritere vores tilstedeværelse eller måttet undlade at oprette en repræsentation, selv om danske interesser i og for sig kunne have tilsagt det.

Det er klart, at jeg med tilfredshed noterer mig, at man ikke har formuleret tanken om at oprette en dansk repræsentation i Managua som et pålæg, men som en henstilling til regeringen, og alene af den grund behøver vi vel ikke at spilde tid på en helt principiel statsretlig kompetencediskussion, men jeg vil gerne give udtryk for, at tanken om at oprette en dansk repræsentation i Mellemamerika ingenlunde ligger regeringen fjernt.

Som det vil være Tingets medlemmer bekendt, varetages Danmarks diplomatiske forbindelser med de fem mellemamerikanske lande ved, at den ambassadør, vi har siddende i Mexico, er sideakkrediteret i Guatemala, Honduras og El Salvador, mens den ambassadør, der dækker Nicaragua og Costa Rica, bor i København.

Rent bistandspolitiske hensyn kunne måske efterhånden tale for, at en placering i Managua ville være den rigtige, men andre hensyn, f.eks. landenes rolle i en regional sammenhæng, ønsket om at støtte områdets eneste reelle demokrati, de politiske signaler, som en ambassadeoprettelse i ét land fremfor i et andet land ville sende, og endelig også muligheden for sideak-